

Arrest

nr. 131 108 van 9 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiïet van Arabisch origine te zijn. U bent afkomstig uit Nasseriyah, provincie Thi-Qar, Zuid-Irak. U verliet Irak op 18 juli 2011 en reisde door naar België, waar u op 1 augustus 2011 een eerste keer asiel aanvraag. U verklaarde van eind 2004/begin 2005 tot begin 2011 bij de Iraakse politie gewerkt te hebben, en hierdoor problemen gekregen te hebben met de radicale sjiïtische militie 'Tair Allah'. In februari 2011 kwamen onbekende mannen naar uw huis op zoek naar u. Toen ze u niet vonden namen ze uw broer Majid mee, die ze vervolgens gedurende drie dagen vasthielden en mishandelden. Op hulp van uw overste kon u evenmin rekenen. U dook daarop 5 maanden onder bij familieleden op het platteland van Thi-Qar. Hoewel niemand u in die periode thuis nog kwam zoeken, besloot u toch Irak te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) weigerde u op 29 november 2011 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende hier tegen beroep aan maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde de beslissing van het CGVS in haar arrest van 16 maart 2012.

U keerde niet terug naar uw land, maar vertrok omstreeks juli 2012 naar een vriend in Zweden. U diende ginds een asielaanvraag in op 6 augustus 2012. U werd uiteindelijk op 24 februari 2014 vanuit Zweden naar België teruggebracht, waar u op 25 februari 2014 een tweede asielaanvraag indiende.

Als nieuw element haalde u de moord op uw broer Majid in oktober 2013 aan, aangezien uw familie vermoedt dat hij gedood werd omwille van uw vroegere politiefunctie. Op 7 maart 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van in overwegingname. Tegen deze beslissing ging u niet in beroep.

Op 16 mei 2014 diende u een derde asielaanvraag in. Als nieuwe elementen legt u volgende documenten voor: de overlijdensakte van uw broer, een verzoek tot onderzoek naar de moord op uw broer Majid van het lokale politiekantoor aan de correctionele rechtbank van Nasseriya (dd. 8/10/2013) en het verslag van het politieverhoor van uw vader Ejemei Jaber Daham. U beroept zich eveneens op de actuele veiligheidssituatie in uw regio van herkomst, Nasseriya, gelegen in Zuid-Irak, waarbij u eveneens wijst op de beperkte toegankelijkheid van deze regio.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen heeft uiteengezet.

U stelde bij uw eerste asielaanvraag dat u omwille van uw functie bij de Iraakse politie gevisieerd werd door de radicale sjjiitische militie 'Tair Allah'. In dit verband dient te worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS oordeelde hierbij dat er ernstig getwijfeld kon worden aan uw bewering dat u van 2005 tot 2011 werkzaam was voor de Iraakse politie en aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de militie 'Tair Allah'. Deze beslissing werd door de RvV in beroep bevestigd waarbij de Raad oordeelde dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde tewerkstelling bij de Iraakse politie en dat er bijgevolg evenmin enig geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden problemen die hieruit voortvloeiden. U ging niet in cassatieberoep.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Bij uw tweede asielaanvraag beweerde u dat uw broer Majid vermoord werd en dat uw familie vermoedde dat dit kwam omwille van uw vroegere werkzaamheden bij de Iraakse politie. Deze asielaanvraag werd niet in overweging genomen door het CGVS aangezien deze louter blote bewering betreffende een voorgehouden gebeurtenis die volledig voortvloeide uit een eerder ongeloofwaardig bevonden asielrelaas allerminst beschouwd kon worden als een nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk vergrootte dat u in aanmerking kwam voor internationale bescherming. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In onderhavige asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: de overlijdensakte van uw broer Majid (dd. 8/10/2013), een verzoek tot onderzoek naar de moord op uw broer Majid van het lokale politiekantoor aan de correctionele rechtbank van Nasseriya (dd. 8/10/2013) en een verslag van verhoor (dd. 8/10/2013).

Deze documenten kunnen echter evenmin beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Allereerst moet er worden vastgesteld dat deze documenten betrekking hebben op een voorgehouden gebeurtenis, in casu de beweerde moord op uw broer, die voortvloeit uit een zowel door het CGVS als door de RvV ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, met name uw voorgehouden functie bij de Iraakse politie en de problemen die u daardoor zou hebben gekregen met de sjjiitische groepering Tair Allah. Uit het verslag van het politieverhoor kan immers worden afgeleid dat uw vader stelt dat uw broer Majid

vermoord werd door deze groepering omwille van uw voormalige functie bij de Iraakse politie. Deze documenten zijn niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid ongedaan te maken.

Verder blijkt dat al deze documenten dateren van oktober 2013. Het mag dan ook opmerkelijk genoemd worden dat u deze documenten niet voorlegde bij uw tweede asielaanvraag in België op 25 februari 2014. Meer nog, er moet worden vastgesteld dat u bij uw tweede asielaanvraag zelfs geen melding maakte van het bestaan van deze documenten.

Uit de verklaringen die u aflegde in het kader van uw tweede asielaanvraag blijkt bovendien dat u blijkbaar geen enkel detail kon geven over de voorgehouden moord op uw broer. U wist enkel te vertellen dat hij in oktober 2013 vermoord werd en dat zijn lijk in Nasseriyah werd gevonden door de politie. U wist verder niet door wie hij vermoord werd, u wist niet of er een onderzoek werd opgestart door de politie, u vermoedde enkel dat er wel een overlijdensakte moest bestaan en u baseerde zich enkel op de vermoedens van uw familieleden dat u de verantwoordelijkheid zou dragen voor de dood van uw broer. Gevraagd of uw ouders nog lastig werden gevallen door de groepering Tair Allah antwoordde u zelfs dat u sinds uw vertrek niets meer gehoord heeft over deze groepering (verklaring meervoudige aanvraag 25/02/2014, punt 15, 20). De vaststelling dat u in het kader van uw derde asielaanvraag nu plots op de proppen komt met een overlijdensakte, een verslag van een politieverhoor waaruit blijkt dat uw vader duidelijk aangaf dat uw broer vermoord werd door de groepering omwille van uw vroegere functie bij de politie en een document waaruit blijkt dat er een onderzoek wordt gevoerd naar de moord op uw broer doet dan ook ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van deze documenten en de waarachtigheid van uw verklaringen.

Aangezien u bij uw tweede asielaanvraag daarenboven verklaarde dat u maandelijks of zelfs meer contact had met uw vader in Irak en u bij uw derde asielaanvraag eveneens verklaart maandelijks contact te hebben met uw moeder in Irak kan bovendien niet worden verantwoord waarom u deze documenten niet eerder kon voorleggen of er geen melding van kon maken (verklaring meervoudige aanvraag 25/02/2014 punt 20)(verklaring meervoudige aanvraag 22/05/2014, punt 20). Om dezelfde reden kan uw gebrek aan kennis over elementen met betrekking tot de voorgehouden moord op uw broer in het kader van uw tweede asielaanvraag evenmin verantwoord worden.

Tot slot dient er te worden gewezen op het feit dat de bewijswaarde van alle Iraakse documenten relatief is aangezien alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal kunnen worden verkregen in Irak of daarbuiten. De informatie waarop het CGVS zich baseert is toegevoegd aan het administratief dossier.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kunnen deze documenten niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Met betrekking tot uw verwijzing naar de actuele algemene veiligheidssituatie in u regio van herkomst, met name Nasseriyah provincie Thi-Qar, moet er worden opgemerkt dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Thi-Qar te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat Babil de Zuid-Iraakse provincie is waar zich het meeste geweld voordoet en dat het geweld er in de afgelopen maanden in negatieve zin geëvolueerd is. Het geweld concentreert zich voornamelijk in de stad Hilla. Hier vonden een aantal zware aanslagen plaats, waarbij de sjiitische bevolking uitdrukkelijk geïsoleerd werd.

Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overige Zuid-Iraakse provincies in mindere mate getroffen worden door de toename van geweld die in 2013-2014 in Irak plaatsvindt. In 2013 deden zich in de stad Basra een beperkt aantal aanslagen voor, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Tegelijk waren er berichten dat geweld gepleegd werd tegen de soennitische minderheid in Basra- stad. Van een wederopstanding van de sjiitische milities in de stad is er echter geen sprake. In de heilige steden

Kerbala en Najaf werden in 2013 weliswaar een aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd, doch het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. Sinds begin 2014 deden zich in de provincies Kerbala en Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de veiligheidssituatie in de provincies Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna, niettegenstaande enkele aanslagen in Kut en Nasseriya, betrekkelijk stabiel bleef. Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven.

Wat het grondoffensief betreft dat ISIL sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal- Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar. In Babil worden weliswaar gevechten gerapporteerd in het noorden van de provincie, maar in de overwegend sjiitische, zuidelijke provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna vonden geen directe confrontaties plaats tussen het Iraakse leger en militanten van ISIL. Het geweld in deze provincies bleef beperkt tot een aantal kleinschalige terreuraanslagen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot moet er met betrekking tot uw verwijzing naar de beperkte toegankelijkheid van uw regio van herkomst worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het grondwettelijk voorziene "freedom of movement" door de Iraakse overheid gewaarborgd wordt. Om Irak rond te reizen heeft men enkel een identiteitskaart nodig. De bewegingsvrijheid in Centraal en Zuid- Irak wordt evenwel sterk beïnvloed door de veiligheidssituatie. Zo leidden sommige maatregelen om de veiligheid te waarborgen (avondklok, controleposten, ...). tot tijdelijke beperkingen van de bewegingsvrijheid. De toename van het aantal aanslagen op openbare plaatsen, onder meer door het gebruik van roadside IED's en autobommen, verhoogt het risico dat weggebruikers in Irak lopen. Aan de controleposten van de politie en het leger vinden regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij ook het aanwezige personenverkeer getroffen kan worden.

Uit een analyse van Cedoca blijkt evenwel dat dit risico regionaal verschilt. Het terreurgeweld dat zich in de zuidelijke provincies voordoet is minder intens en meer sporadisch dan in Centraal-Irak. Het risico dat weggebruikers in de zuidelijke provincies lopen om het slachtoffer te worden van een aanslag is navenant lager. Het wegnennetwerk in Irak is voorts van goede kwaliteit. Zich verplaatsen over de weg is vooral 's nachts gevaarlijk. Er is sprake van schietpartijen, overvallen, ontvoeringen en carjackings waarvan weggebruikers het doelwit kunnen zijn. Om dergelijke misdaden tegen te gaan voerde het Iraakse ministerie van Binnenlandse Zaken in 2012 een veiligheids campagne door op de voornaamste verbindingswegen in de provincies Basra, Salah al-Din, Nineveh, Bagdad, Kirkuk en Najaf, waarbij geïnvesteerd werd in infrastructuur en samenwerking met de stammen die de gebieden rondom de voornaamste snelwegen onder controle houden.

Hierbij dient te worden aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten op diverse bestemmingen in Irak aanbieden. Daarnaast toont deze informatie aan dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Ook in Noord en in Zuid- Irak zijn internationale luchthavens gevestigd die vlot bereikbaar zijn. Op Basra International Airport landen op regelmatige basis rechtstreekse vluchten uit Beirut, Istanbul, Sharja, Doha, Amman, Abu Dhabi en Dubai. Naast Iraqi Airways vliegen onder meer Turkish Airlines, Royal Jordanian, Coyne Airways, Etihad Airways, Rus Airways en Emirates op deze bestemming.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het CGVS vast dat uw regio van herkomst, met name Nasseriya, provincie Thi-Qar, Zuid-Irak, via de luchthaven van Basra op een relatief veilige manier toegankelijk is.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de

Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van artikel 48/3, artikel 48/4 en artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 8 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van in december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: procedurerichtlijn) en van de samenwerkingsplicht, schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker voert in concreto aan dat de documenten die hij voorlegde niet ten gronde werden onderzocht. Zo legde hij een overlijdensakte neer van zijn broer, een verzoek van het lokale politiekantoor aan de correctionele rechtbank tot onderzoek van de moord en het verslag van het politieverhoor in verband met de moord. Hij betwist dat ten aanzien van deze documenten enkel wordt gemotiveerd dat niet werd aangetoond waarom deze niet eerder werden voorgelegd en dat de bewijswaarde relatief is aangezien zulke documenten gemakkelijk kunnen worden verkregen.

Met verwijzing naar artikel 3 en artikel 13 van het EVRM, alsook naar de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, in het bijzonder de arresten *Jabari t. Turkije*, van 11 juli 2000, *M.S.S. t. België*, van 21 januari 2011, *Singh t. België*, van 2 oktober 2012, *Mo. M. t. Frankrijk*, van 18 april 2013, *K.K.K. t. Frankrijk*, van 10 oktober 2013. Daarnaast verwijst verzoeker naar de richtlijnen van UNHCR waaruit blijkt dat de neergelegde documenten moeten geverifieerd worden. Hij voert aan dat de verwerende partij de documenten niet aan een nauwgezet onderzoek heeft onderworpen. Hij verwijst daartoe naar artikel 4.3 van de kwalificatierichtlijn.

De documenten moesten worden onderworpen aan een nauwgezet en rigoureuus onderzoek. Daarnaast voert verzoeker aan dat de aanvraag niet ten gronde mocht worden onderzocht en dat in de huidige stand van de procedure enkel moest worden nagegaan of er in hoofde van verzoeker nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans op erkenning aanzienlijk groter maken.

Verzoeker voert verder aan dat het motief volgens welk hij niet eerder melding maakte van het bestaan van de voorgelegde documenten, niet steunt op een grondig onderzoek. Bij zijn tweede asielaanvraag op 25 februari 2014 verklaarde verzoeker immers dat er een overlijdensakte van zijn broer was en dat

hij deze zou trachten te bekomen. Daarnaast legt hij nog een psychiatrisch verslag neer waaruit blijkt dat hij psychologische problemen kent.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat de veiligheidssituatie in zijn herkomstregio in overweging moest worden genomen. Hij wijst daarbij op het verslag *COI-Focus de actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid Irak van 10 september 2013*. Verzoeker verwijst verder naar de positie van UNHCR, en naar andere nieuwsberichten van gouvernementele en niet-gouvernementele bronnen over recente aanslagen in incidenten in Zuid-Irak. Ten slotte wijst verzoeker nog op het reisadvies van FOD Buitenlandse Zaken met betrekking tot Irak. Verzoeker voert daarbij aan dat een beoordeling ten gronde werd gemaakt, wat volgens hem in de huidige fase van de procedure niet kan aangezien verzoeker eerst gehoord moest worden. De informatie waarnaar de verwerende partij verwijst, *de COI Focus Irak, de actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid Irak van 21 maart 2014* doet volgens verzoeker geen afbreuk aan de informatie die hij aanbrengt. Zo stelt het meest recente COI-rapport over Irak "*de geografische situering van het ISIL-offensief van juni 2014*" dat er in Zuid-Irak geen open gevechten waren maar wel een aantal kleinschalige terreuraanslagen. Zo was er op 2 juni 2014 een bomaanslag in Thi Qar. Hoewel de situatie in Zuid Irak stabiel is dan in het noorden, is een negatieve impact ervan op de rest van het land niet ondenkbaar. De FOD Buitenlandse Zaken verklaart in zijn reisadvies dat de veiligheidssituatie in Irak onzeker en uiterst gevaarlijk blijft voor alle reizigers. De zuidelijke provincies zijn relatief veilig maar nog steeds erg onstabiel. Verzoeker wijst er bovendien op dat de Zwitserse asielinstanties subsidiaire bescherming toekennen van inwoners uit Zuid-Irak. Hij voert aan dat in het kader van het onderzoek overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet nagegaan of er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans op erkenning aanzienlijk groter maken, daarbij moet elke relevantie worden onderzocht. De verwerende partij wist dat de Zwitserse autoriteiten subsidiaire bescherming toekennen aan inwoners uit verzoekers herkomstregio, deze informatie is terug te vinden in het COI-verslag toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker verwijst tevens naar het arrest van de Raad met nummer 124 040 van 15 mei 2014 waarbij werd geoordeeld dat dit element nader diende te worden onderzocht. Dit diende dan ook als een nieuw element te worden aangeduid.

In een derde onderdeel voert verzoeker aan dat de toegang naar zijn herkomst regio beperkt is. Hij verwijst daarbij naar een brief van zijn advocaat waarin hij wees op de gevaarlijke staat van de wegen in Irak. Verzoeker dient Nasseriyah te bereiken via Bagdad of Basra, regio's die als onveilig worden beschouwd. In het arrest 127 909 waarbij de beslissing tot niet inoverwegingname van de huidige asielaanvraag werd vernietigd, werd geoordeeld dat niet kan worden onderzocht of verzoeker op een veilige manier kan terugkeren naar zijn woonplaats. In de bestreden beslissing werd echter geoordeeld dat dit geen nieuw element is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet en werd de aanvraag niet in overweging genomen. Verzoeker meent echter dat uit het arrest nr. 127 909 impliciet moet worden afgeleid dat de toegankelijkheid naar zijn herkomstregio wel degelijk als een nieuw element werd beschouwd.

Na het vernietigingsarrest oordeelde de commissaris-generaal opnieuw dat de problematiek van de reisweg geen nieuw element is. Verzoeker benadrukt dat de veilige toegang naar Nasseriyah wel degelijk essentiële element betreft ter beoordeling van zijn asielrelaas, dat ten gronde moet worden onderzocht in het licht van de gewijzigde veiligheidsomstandigheden en in het licht van de UNHCR richtlijnen met betrekking tot het intern vestigingsalternatief.

Bij zijn verzoekschrift legt verzoeker nog de volgende overtuigingsstukken neer:

- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full Report*, may 2013, p. 160-161 ;
- Psychiatrisch verslag van dr. F. Asma van 29 juli 2014;
- FOD Buitenlandse Zaken, Reisadvies Irak;
- UNHCR, *Guidelines on international protection: Internal Flight or Relocation Protocol relating to the status of refugees*, 23 juli 2013.

Samen met haar verweernota legt de verwerende partij nog het rapport neer: *COI Focus, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak*, d.d. 25 juli 2014.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht

van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 77 403 van 16 maart 2012 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“3.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.4. Verzoeker weerlegt de bestreden motivering niet inzake de door hem aan het CGVS overgemaakte politiekaart, die geldig was van 1 augustus 2005 tot 1 augustus 2006 (administratief dossier, stuk 13: documenten). Zo betwist hij niet dat deze, in tegenstelling met zijn verklaringen (administratief dossier, stuk 3, p.3), klaarblijkelijk een kleurenkopie bleek te zijn, en dit met inbegrip van de stempel en handtekening. Bij confrontatie met deze vaststelling, kwam verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS niet verder dan te stellen dat hij deze kaart zo ontving van zijn politiedirectoraat (ibid., p.8). Deze verklaring kan echter niet worden aangenomen nu het geenszins aannemelijk is dat een politiedienst aan verzoeker een afdruk van een politiekaart zou hebben afgeleverd in plaats van een origineel stuk.

Daar waar verzoeker zich in het verzoekschrift sterk maakt originele documenten te kunnen bekomen en ter terechtzitting een originele politiekaart neerlegt, dient te worden opgemerkt dat deze badge de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ernstig ondermijnt (rechtsplegingdossier, stuk 9). Blijkens het gestelde ter terechtzitting en blijkens de op de voormelde kaart vermelde data betreft de neergelegde politiekaart het origineel van de voormelde politiekaart die werd neergelegd bij het CGVS. Dit blijkt tevens uit verzoekers verklaringen bij het CGVS, volgens welke hij, naast deze kaart, slechts één andere kaart zou hebben ontvangen die geldig was van 2006 tot 2007 en die hij zou hebben verloren (administratief dossier, stuk 3, p.3).

Desalniettemin blijkt de ter terechtzitting neergelegde kaart een aantal ernstige afwijkingen te vertonen ten aanzien van de kaart die verzoeker neerlegde bij het CGVS. Zo blijkt vooreerst de rand van de ter terechtzitting neergelegde geplastificeerde kaart op een verschillende wijze te zijn afgesneden dan de rand van de kaart waarvan op het CGVS een kopie werd bijgebracht. Tevens zijn de gegevens op de voorzijde van beide kaarten kennelijk ingevuld in een ander lettertype en blijkt de vermelding onder verzoekers bloedgroep op de ene kaart te zijn genoteerd als "pa 8111555", terwijl deze op de andere kaart is genoteerd als "8111555pa". Deze vaststelling is des te frappanter nu de op de voorzijde van deze kaarten afgebeelde stempel en handtekening wel hetzelfde zijn en op deze kaarten hetzelfde zijn gepositioneerd. Wat betreft de achterzijde van de neergelegde kaarten kunnen eveneens een aantal opmerkingen worden gemaakt. Zo zijn enerzijds de hierop afgebeelde stempel, de handtekening en het nummer opnieuw hetzelfde en op dezelfde wijze op de kaart gepositioneerd doch blijkt anderzijds dat hun achterzijde voor het overige kennelijk verschillend is. Op de bij het CGVS neergelegde kaart wordt immers aan de linkerzijde een groot logo afgebeeld, staan geen gegevens vermeld die betrekking hebben op verzoeker en is de achtergrond onbedrukt. Op de ter terechtzitting neergelegde kaart wordt het logo op de linkerzijde echter niet meer afgebeeld, worden wel degelijk een aantal gegevens betreffende verzoeker vermeld en is de achtergrond wel degelijk bedrukt. Dat verzoeker zich ter adstructie van zijn voorgehouden werkzaamheden als politieagent bedient van dergelijke bedenkelijke documenten ondergraaft op manifeeste wijze de geloofwaardigheden van zijn beweerde tewerkstelling voor de Iraakse politie.

Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt bovendien dat hij beweerde dat hij tot begin 2011 met de vervallen politiekaart van 2005 bij de 'Emergency Police' mocht blijven werken. Hij zou, nadat de geldigheidsdatum van deze kaart verliep, in 2006 een nieuwe politiekaart hebben ontvangen die geldig was tot 2007. Hierna ontving hij geen kaarten meer. Wel zou hij in 2007 een attest hebben bekomen inzake het verlies van zijn politiekaart van 2006. Volgens verzoeker zouden dit attest en zijn vervallen kaart van 2005 hebben volstaan om zichzelf als politieagent te legitimeren bij politie en leger en zelfs om burgers in zijn gezelschap vlot door controleposten te loodsen. Deze verklaringen zijn geheel onaannemelijk. Het is immers geenszins geloofwaardig als zou het Iraakse Ministerie van Binnenlandse Zaken een politieagent langer dan vier jaar met een oude en vervallen politiekaart zijn ambt hebben laten uitoefenen en al zeker niet bij een gevoelige politiedienst als de 'Emergency Police', die gelet op het door verzoeker omschreven takenpakket (administratief dossier, stuk 3, p.6-8), was belast met de voorkoming van (terroristische) aanslagen en criminaliteit. Ook de overige door verzoeker neergelegde documenten vormen geenszins een afdoende of overtuigend bewijs van zijn beweerde werkzaamheden bij de Iraakse politie. Wat betreft de twee stukken die ter terechtzitting worden neergelegd en waarvan verzoeker stelt dat het loonfiches zijn (rechtsplegingsdossier, stuk 9), dient te worden opgemerkt dat deze, nog daargelaten dat zij niet zijn vergezeld van een voor eensluidende verklaring, slechts worden bijgebracht in kopie. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën kan aan deze stukken, te meer gelet op het hoger vastgestelde bedenkelijke karakter van de eveneens ter terechtzitting neergelegde politiekaart, geen bewijswaarde worden toegekend. Wat betreft de overige documenten inzake zijn beweerde tewerkstelling, zoals neergelegd bij het CGVS (administratief dossier, stuk 13: documenten), dient te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden motivering niet weerlegt waar deze vaststelt dat deze (i) met uitzondering van de EHBO-cursus van 2006, allen dateren van 2004 zodat zij hoe dan ook geen bewijs kunnen vormen voor verzoekers voorgehouden tewerkstelling gedurende de laatste drie jaren voor zijn vertrek; (ii) allen kopieën betreffen en geen originele stukken. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën kan aan deze stukken bijgevolg geen bewijswaarde worden toegekend.

Betreffende de kopie van de dankbrief van het bureau van mensenrechten kan bovendien worden opgemerkt dat ook deze van bedenkelijk allooi is. Er kan immers geenszins geloof worden gehecht aan het feit dat dit een kopie zou zijn van een authentieke en daadwerkelijk door dit bureau uitgereikte brief, en dit aangezien de Engelse tekst in de hoofding van dit stuk een taalfout bevat. Deze brief zou immers uitgaan van het "MINISTRY OF HUMAN RIGHTS" in plaats van het "MINISTRY OF HUMAN RIGHTS". Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in ook maar enig overtuigend bewijsstuk bij te brengen van zijn voorgehouden tewerkstelling bij de politie. Van iemand die gedurende zes jaren voor de Iraakse politie heeft gewerkt in het naoorlogse Irak, kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze tewerkstelling kan staven aan de hand van de nodige bewijsstukken. Daarenboven bleek verzoeker niet enkel niet in staat zijn voorgehouden tewerkstelling op afdoende wijze te staven doch bediende hij zich in dit kader, zo blijkt uit het voorgaande, tevens van een aantal uiterst bedenkelijke documenten en legde hij omtrent de wijze waarop hij zich legitimeerde als politieagent ongeloofwaardige verklaringen af. Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat hij zijn vermeende tewerkstelling als politieagent niet geloofwaardig maakt.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde tewerkstelling kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid en die hem ertoe zouden hebben genoopt het land te verlaten.

Hetgeen voorafgaat volstaat om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.5. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielaanvraag kan dienstig worden verwezen naar de sub 3.2.4. gedane vaststellingen dienaangaande, ingevolge dewelke hij niet aantoont dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker beperkt zich ertoe inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Irak een aantal elementen uit de bestreden motivering te belichten en te poneren dat verweerder te licht over deze situatie is gegaan, hetgeen niet dienstig is om de motivering ter zake te weerleggen. Verzoeker brengt zelf geen begin van informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in zijn regio van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals gesteld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de omstandige en gedetailleerde informatie in het administratief dossier en zoals door verweerder bij de nota gevoegd, waarin onder meer uitgebreid wordt ingegaan op de situatie in verzoekers regio van herkomst, blijkt dat de situatie aldaar niet van die aard is dat er voor burgers een reëel risico voorhanden is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie; rechtsplegingdossier, stuk 5, bijlage)."

2.2.3. Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag legde verzoeker volgende documenten neer:

- (i) de overlijdensakte van zijn broer;
- (ii) een verzoek tot onderzoek naar de moord op verzoekers broer Majid van het lokale politiekantoor aan de correctionele rechtbank van Nasseriyah;
- (iii) het verslag van het politieverhoor van verzoekers vader.

Verder beriep verzoeker zich op de veiligheidssituatie in Nasseriyah, Zuid-Irak.

2.2.4. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielaanvraag dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielaanvraag niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverweging van de asielaanvraag."*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.2.5. Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag afgelegde verklaringen en voorgelegde documenten, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt:

“In onderhavige asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: de overlijdensakte van uw broer Majid (dd. 8/10/2013), een verzoek tot onderzoek naar de moord op uw broer Majid van het lokale politiekantoor aan de correctionele rechtbank van Nasseriya (dd. 8/10/2013) en een verslag van verhoor (dd. 8/10/2013).

Deze documenten kunnen echter evenmin beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Allereerst moet er worden vastgesteld dat deze documenten betrekking hebben op een voorgehouden gebeurtenis, in casu de beweerde moord op uw broer, die voortvloeit uit een zowel door het CGVS als door de RVV ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, met name uw voorgehouden functie bij de Iraakse politie en de problemen die u daardoor zou hebben gekregen met de sjiiitische groepering Tair Allah. Uit het verslag van het politieverhoor kan immers worden afgeleid dat uw vader stelt dat uw broer Majid vermoord werd door deze groepering omwille van uw voormalige functie bij de Iraakse politie. Deze documenten zijn niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid ongedaan te maken.

Verder blijkt dat al deze documenten dateren van oktober 2013. Het mag dan ook opmerkelijk genoemd worden dat u deze documenten niet voorlegde bij uw tweede asielaanvraag in België op 25 februari 2014. Meer nog, er moet worden vastgesteld dat u bij uw tweede asielaanvraag zelfs geen melding maakte van het bestaan van deze documenten.

Uit de verklaringen die u aflegde in het kader van uw tweede asielaanvraag blijkt bovendien dat u blijkbaar geen enkel detail kon geven over de voorgehouden moord op uw broer. U wist enkel te vertellen dat hij in oktober 2013 vermoord werd en dat zijn lijk in Nasseriyah werd gevonden door de politie. U wist verder niet door wie hij vermoord werd, u wist niet of er een onderzoek werd opgestart door de politie, u vermoedde enkel dat er wel een overlijdensakte moest bestaan en u baseerde zich enkel op de vermoedens van uw familieleden dat u de verantwoordelijkheid zou dragen voor de dood van uw broer. Gevraagd of uw ouders nog lastig werden gevallen door de groepering Tair Allah antwoordde u zelfs dat u sinds uw vertrek niets meer gehoord heeft over deze groepering (verklaring meervoudige aanvraag 25/02/2014, punt 15, 20). De vaststelling dat u in het kader van uw derde asielaanvraag nu plots op de proppen komt met een overlijdensakte, een verslag van een politieverhoor waaruit blijkt dat uw vader duidelijk aangaf dat uw broer vermoord werd door de groepering omwille van uw vroegere functie bij de politie en een document waaruit blijkt dat er een onderzoek wordt gevoerd naar de moord op uw broer doet dan ook ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van deze documenten en de waarachtigheid van uw verklaringen.

Aangezien u bij uw tweede asielaanvraag daarenboven verklaarde dat u maandelijks of zelfs meer contact had met uw vader in Irak en u bij uw derde asielaanvraag eveneens verklaart maandelijks contact te hebben met uw moeder in Irak kan bovendien niet worden verantwoord waarom u deze documenten niet eerder kon voorleggen of er geen melding van kon maken (verklaring meervoudige aanvraag 25/02/2014 punt 20)(verklaring meervoudige aanvraag 22/05/2014, punt 20). Om dezelfde reden kan uw gebrek aan kennis over elementen met betrekking tot de voorgehouden moord op uw broer in het kader van uw tweede asielaanvraag evenmin verantwoord worden.

Tot slot dient er te worden gewezen op het feit dat de bewijswaarde van alle Iraakse documenten relatief is aangezien alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal kunnen worden verkregen in Irak of daarbuiten. De informatie waarop het CGVS zich baseert is toegevoegd aan het administratief dossier.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kunnen deze documenten niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.”

Verzoeker doet geen concrete poging om deze motieven te weerleggen, doch verwijst in hoofdzaak naar algemene principes en Europese jurisprudentie, waarbij hij in essentie stelt dat de documenten niet negatief mochten worden beoordeeld zonder eerst een onderzoek naar de authenticiteit van deze documenten te voeren.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing echter blijkt dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing rekening heeft gehouden met alle door verzoeker aangereikte elementen en documenten en dat duidelijk in herinnering wordt gebracht waarom geen geloof kon worden gehecht aan de eerdere asielaanvragen en waarom de documenten die hij thans bijbrengt niet van aard zijn om deze conclusie te wijzigen en aldus de kans op erkenning niet groter maken.

Waar verzoeker zich beroept op het arrest Singh tegen België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, is de Raad van oordeel dat verzoeker zich beperkt tot een selectieve lezing en interpretatie van het door hem aangehaalde. In voormeld arrest van het EHRM werd vastgesteld dat de Belgische asielinstanties de (Afghaanse) nationaliteit van betrokkenen betwisten. Betrokkenen hadden evenwel, naast andere documenten, een brief van het UNHCR voorgelegd, meer bepaald van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. Het Hof oordeelde dat een dergelijke brief niet zonder waarde is op grond van de loutere vaststelling het geen origineel document is en aldus gemakkelijk vervalst kan worden. Het EHRM oordeelt dat de inhoud van de brief via een onderzoek door de asielinstanties kon worden geverifieerd bij het bureau van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. In casu brengt verzoeker geen document bij afkomstig van het UNHCR of van enige gezaghebbende organisatie waarin zijn nationaliteit en/of problemen worden bevestigd. De verwijzing naar het 'Singh-arrest' is aldus niet dienstig.

In het arrest Mo. M. t. Frankrijk van 18 april 2013 stelde het Hof vast dat de overheid zich had beperkt tot het pomen dat er geen spoor werd gevonden van een internationaal aanhoudingsmandaat, hetgeen onvoldoende werd bevonden om te besluiten tot het niet bestaan van een aanhoudingsmandaat. Ook het indienen van een aanvraag onder een valse naam werd door het Hof niet afdoende geacht om de aanvraag te verwerpen. In de huidige zaak is dit evenwel niet aan de orde.

In de zaak K.K. tegen Frankrijk van 10 oktober 2013 werden de oproepingen door de revolutionaire rechtbank als niet authentiek afgedaan zonder dat daar een specifieke reden voor werd gegeven en zonder dat er redenen waren om te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de betrokken asielzoeker.

In tegenstelling tot wat verzoeker in het middel voorhoudt, steunt de bestreden beslissing niet enkel op het motief dat de bewijswaarde relatief is (hetgeen overigens steunt op de gegevens van het administratief dossier) maar ook op de vaststellingen in het licht van de twee voorgaande asielaanvragen, niet het minst gelet op de valse documenten en verklaringen die in het kader van de eerste asielaanvraag reeds werden ingediend. Verzoeker legde met betrekking tot zijn asielmotieven ongeloofwaardige verklaringen af. Dat geen aandachtig en rigoureuus onderzoek werd gevoerd rekening houdend met het geheel van de door de asielzoeker aangebrachte feiten, kan niet worden bijgetreden. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Documenten vermogen op zichzelf niet te geloofwaardigheid van een geheel ongeloofwaardig relaas te herstellen.

In casu hebben de voorgelegde documenten betrekking op de beweerde moord op verzoekers broer. Naar aanleiding van zijn eerste en tweede asielrelaas werden verzoekers verklaringen dienaangaande echter ongeloofwaardig bevonden. Naar aanleiding van het beroep ten aanzien van de eerste weigeringsbeslissing (er werd geen beroep aangetekend met betrekking tot de tweede asielaanvraag) bevestigde de Raad bij arrest nr. 77 403 de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Aldus wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat reeds naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag, werd geoordeeld dat verzoekers functie bij de Iraakse politie en de problemen die hij hierdoor kreeg met de sjjiitische groepering Tair Allah, niet geloofwaardig waren.

Verder werd in het kader van zijn tweede asielaanvraag vastgesteld dat verzoeker geen enkel detail kon geven over de moord op zijn broer, en dit ondanks het feit dat hij nog maandelijks contact hield met zijn ouders in Irak. Hij wist enkel te vertellen dat hij in oktober 2013 vermoord werd en dat zijn lijk in Nasseriyah werd gevonden door de politie. Verzoeker wist verder niet door wie hij vermoord werd, of er een onderzoek werd opgestart door de politie en baseerde zich enkel op de vermoedens van zijn familieleden dat hij de verantwoordelijkheid zou dragen voor de dood van zijn broer. Verder wordt nog vastgesteld dat deze documenten dateren van oktober 2013 zodat het merkwaardig is dat hij bij zijn tweede asielaanvraag op 25 februari 2014 geen melding maakte van het bestaan van deze documenten. Hij verklaarde enkel dat hij vermoedde dat er wel een overlijdensakte moest bestaan. Dit is geenszins gelijk te stellen met de bewering in het huidige verzoekschrift dat hij daadwerkelijk zou verklaard hebben dat er een overlijdensakte was. Verzoeker gewaagde enkel van vage vermoedens, hetgeen des te opmerkelijk is gelet op de verklaring dat hij veelvuldig contact houdt met zijn ouders in Irak.

Gevraagd of zijn ouders nog lastig werden gevallen door de groepering Tair Allah antwoordde hij zelfs dat hij sinds zijn vertrek niets meer gehoord heeft over deze groepering. De vaststelling dat hij in het kader van zijn derde asielaanvraag plots op de proppen komt met een overlijdensakte, een verslag van een politieverhoor waaruit blijkt dat zijn vader verklaarde dat verzoekers broer vermoord werd door de groepering omwille van zijn vroegere functie bij de politie en een document waaruit blijkt dat er een onderzoek wordt gevoerd naar de moord op zijn broer doet, dan ook terecht ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van deze documenten.

Aldus blijkt dat het motief waarbij wordt gesteld dat de waarde van de voorgelegde documenten sterk moet worden gerelativeerd geenszins een alleenstaand motief is, maar deel uitmaakt van de beoordeling van het geheel van elementen en verklaringen die werden aangebracht door de asielzoeker. Daarbij wijst de Raad er op dat dit relativeren van documenten steunt op het rapport in het administratief dossier *Subject Related Briefing, Irak, Valse documenten en corruptie*, dat gesteund is op een veelheid aan bronnen en uitgebreide documentatie.

Met betrekking tot het psychiatrisch verslag dat verzoeker toevoegt als nieuw stuk kan uit dit attest niet worden opgemaakt dat verzoeker niet in staat zou zijn verhoord te worden in het kader van zijn huidige procedure. Uit het attest blijkt niet dat verzoeker problemen zou hebben met zijn cognitief geheugen. Er wordt geen causaal verband aangetoond tussen zijn geestestoestand en zijn onaannemelijke verklaringen.

Verzoeker kan geenszins worden bijgetreden waar hij stelt dat de commissaris-generaal zijn beoordeling niet heeft gesteund op een grondig en nauwkeurig onderzoek van de door verzoeker aangebrachte elementen.

2.6. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat hij de veiligheidssituatie in zijn herkomstregio Nasseriyah, provincie Thi-Qar in Zuid-Irak als nieuwe elementen heeft ingeroepen. Hij verwijst daarbij naar verschillende rapporten, de *Guidelines* van UNHCR, verschillende nieuwsberichten van gouvernementele en niet-gouvernementele bronnen over de algemene veiligheidssituatie in Irak, de COI Focus-rapporten van het Commissariaat-generaal van 10 september 2013 en 21 maart 2014 en naar het reisadvies over Irak van de FOD Buitenlandse Zaken. Hij voert aan dat de commissaris-generaal zich moest beperken tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig waren. Hij wijst er op dat hoewel het conflict zich momenteel afspeelt in Centraal en Noord-Irak, een negatieve impact op het rest van het land niet ondenkbaar is. Hij wijst er verder op dat uit de COI Focus van 21 maart 2014 blijkt dat de Zwitserse autoriteiten subsidiaire bescherming toekennen aan asielzoekers uit Zuid-Irak en dat dit als een nieuw element moest worden aangemerkt. Hij verwijst daarbij naar een arrest van de Raad nr. 120 040 van 15 mei 2014.

2.6.1. Over de algemene veiligheidssituatie in verzoekers regio motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Met betrekking tot uw verwijzing naar de actuele algemene veiligheidssituatie in u regio van herkomst, met name Nasseriyah provincie Thi-Qar, moet er worden opgemerkt dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Thi-Qar te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat Babil de Zuid-Iraakse provincie is waar zich het meeste geweld voordoet en dat het geweld er in de afgelopen maanden in negatieve zin geëvolueerd is. Het geweld concentreert zich voornamelijk in de stad Hilla. Hier vonden een aantal zware aanslagen plaats, waarbij de sjiitische bevolking uitdrukkelijk geïsoleerd werd.

Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overige Zuid-Iraakse provincies in mindere mate getroffen worden door de toename van geweld die in 2013-2014 in Irak plaatsvindt. In 2013 deden zich in de stad Basra een beperkt aantal aanslagen voor, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Tegelijk waren er berichten dat geweld gepleegd werd tegen de soennitische minderheid in Basra-stad. Van een wederopstanding van de sjiitische milities in de stad is er echter geen sprake. In de heilige steden Kerbala en Najaf werden in 2013 weliswaar een aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd,

doch het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. Sinds begin 2014 deden zich in de provincies Kerbala en Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de veiligheidssituatie in de provincies Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna, niettegenstaande enkele aanslagen in Kut en Nasseriya, betrekkelijk stabiel bleef. Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven.

Wat het grondoffensief betreft dat ISIL sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal- Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar. In Babil worden weliswaar gevechten gerapporteerd in het noorden van de provincie, maar in de overwegend sjiitische, zuidelijke provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna vonden geen directe confrontaties plaats tussen het Iraakse leger en militanten van ISIL. Het geweld in deze provincies bleef beperkt tot een aantal kleinschalige terreuraanslagen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

2.6.2. In het tweede onderdeel van het middel citeert verzoeker naar verschillende bronnen om het tegendeel aan te tonen. Hij verwijst daarbij naar de informatie in de COI Focus over de actuele veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 10 september 2013 volgens dewelke in Nasseriya 17 burgerdoden vielen bij aanslagen in de periode van januari tot augustus 2013. Ook UNHCR wijst op het opflakkeren van het geweld in Zuid-Irak.

De Raad is evenwel van oordeel dat zowel uit de bronnen geciteerd door verzoeker als door de verwerende partij niet kan worden geconcludeerd dat er in verzoekers herkomstregio een situatie van open strijd heerst zodat verzoeker een risico loopt op ernstige schade door willekeurig geweld in een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het reisadvies van Buitenlandse Zaken betreft dit een advies ten aanzien van -in eerste instantie Belgische- reizigers met betrekking tot de algemene situatie in Irak. Bovendien wordt in dit advies wel degelijk gesteld dat de zuidelijke provincies relatief veiliger zijn, hoewel nog onstabiel. Hoe dan ook kan uit dit advies niet worden afgeleid dat er thans een situatie van willekeurig geweld door een gewapend conflict aan de gang zou zijn. Waar verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad nr. 124 040 blijkt uit de lezing hiervan dat het vooreerst een zaak betrof waar mogelijk via Bagdad moest worden gereisd, wat te dezen niet het geval is. Verder blijkt uit dit arrest dat tot de toekenning van subsidiaire bescherming aan Irakezen uit het zuiden en het centrum van Irak wordt overgegaan wanneer er geen familiaal netwerk voorhanden is. Uit verzoekers relaas blijkt evenwel dat hij wel degelijk over een familiaal netwerk in Zuid-Irak beschikt. Waar verzoeker er op wijst dat de COI Focus d.d. 21 maart 2014 in het administratief dossier (p. 33) meldt dat Zwitserland aan Zuid-Irakezen subsidiaire bescherming toekent, blijkt daartegenover uit dezelfde passage dat Noorwegen, Frankrijk, Ierland, Zweden, Roemenië, Hongarije, Duitsland, Nederland en Luxemburg dit niet doet. Finland kent dan weer subsidiaire bescherming toe aan vluchtelingen uit de provincies Bagdad, Anbar en Babil.

Waar door UNHCR nog wordt geadviseerd om geen toepassing te maken van het vestigingsalternatief met betrekking tot Zuid-Irak, moet worden vastgesteld dat te dezen geen toepassing wordt gemaakt van het begrip intern vestigingsalternatief, maar dat de beoordeling wel degelijk geschiedt ten aanzien van verzoekers streek van herkomst, waar hij over een netwerk beschikt. De Raad is van oordeel dat er te dezen geen sprake is van nieuwe elementen.

In de COI Focus van 25 juli 2014 die bij de verweernota werd gevoegd, wordt melding gemaakt van 26 burgerdoden in Nasirya in 2013 en 11 burgerdoden gedurende de eerste zes maanden van 2014. De Raad is van oordeel dat de beoordeling van de veiligheidssituatie in verzoekers regio moet worden bijgetreden.

2.6.3. Waar verzoeker in een derde onderdeel nog aanvoert dat in het vernietigingsarrest nr. 127 909 de werd geoordeeld dat de veilige toegang tot zijn woonplaats niet werd onderzocht, stelt de Raad vast dat in de thans bestreden beslissing wordt gesteld:

“Tot slot moet er met betrekking tot uw verwijzing naar de beperkte toegankelijkheid van uw regio van herkomst worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het grondwettelijk voorziene “freedom of movement” door de Iraakse overheid gewaarborgd wordt. Om Irak rond te reizen heeft men enkel een identiteitskaart nodig. De bewegingsvrijheid in Centraal en Zuid- Irak wordt evenwel sterk beïnvloed door de veiligheidssituatie. Zo leidden sommige maatregelen om de

veiligheid te waarborgen (avondklok, controleposten, ...). tot tijdelijke beperkingen van de bewegingsvrijheid. De toename van het aantal aanslagen op openbare plaatsen, onder meer door het gebruik van roadside IED's en autobommen, verhoogt het risico dat weggebruikers in Irak lopen. Aan de controleposten van de politie en het leger vinden regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij ook het aanwezige personenverkeer getroffen kan worden.

Uit een analyse van Cedoca blijkt evenwel dat dit risico regionaal verschilt. Het terreurgeweld dat zich in de zuidelijke provincies voordoet is minder intens en meer sporadisch dan in Centraal-Irak. Het risico dat weggebruikers in de zuidelijke provincies lopen om het slachtoffer te worden van een aanslag is navenant lager. Het wegennetwerk in Irak is voorts van goede kwaliteit. Zich verplaatsen over de weg is vooral 's nachts gevaarlijk. Er is sprake van schietpartijen, overvallen, ontvoeringen en carjackings waarvan weggebruikers het doelwit kunnen zijn. Om dergelijke misdaden tegen te gaan voerde het Iraakse ministerie van Binnenlandse Zaken in 2012 een veiligheidscampagne door op de voornaamste verbindingswegen in de provincies Basra, Salah al-Din, Nineveh, Bagdad, Kirkuk en Najaf, waarbij geïnvesteerd werd in infrastructuur en samenwerking met de stammen die de gebieden rondom de voornaamste snelwegen onder controle houden.

Hierbij dient te worden aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten op diverse bestemmingen in Irak aanbieden. Daarnaast toont deze informatie aan dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Ook in Noord en in Zuid-Irak zijn internationale luchthavens gevestigd die vlot bereikbaar zijn. Op Basra International Airport landen op regelmatige basis rechtstreekse vluchten uit Beirut, Istanbul, Sharja, Doha, Amman, Abu Dhabi en Dubai. Naast Iraqi Airways vliegen onder meer Turkish Airlines, Royal Jordanian, Coyne Airways, Etihad Airways, Rus Airways en Emirates op deze bestemming.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het CGVS vast dat uw regio van herkomst, met name Nasseriyah, provincie Thi-Qar, Zuid-Irak, via de luchthaven van Basra op een relatief veilige manier toegankelijk is."

2.6.4. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd in het voormelde arrest niet gesteld dat de veilige toegang moet worden aangemerkt als nieuw element, doch enkel dat dit punt niet werd onderzocht. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekers woonplaats Nasseriyah op relatief veilige wijze toegankelijk is via de luchthaven van Basra. Deze informatie is gesteund op het rapport *COI Focus Irak. Bereikbaarheid via internationaal luchtverkeer* van 11 juni 2014, evenals het rapport *COI Focus Irak, Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vluchtcentraal en Zuid Irak* van 15 mei 2014. Deze informatie, die zich in het administratief dossier bevindt, wordt door verzoeker niet weerlegd.

Waar verzoeker zich beroept op de UNHCR-richtlijnen inzake *Internal Flight or Relocation Alternative*, stelt de Raad opnieuw vast dat dit geen betrekking heeft op verzoekers situatie, aangezien ten aanzien van verzoeker wel degelijk de regio van herkomst wordt onderzocht. De situatie in de stad Nasseriyah is geenszins een nieuw element nu vanaf het begin van de procedure duidelijk was dat verzoeker daarvan afkomstig was en de situatie er sindsdien niet fundamenteel gewijzigd is.

2.7. Gelet op het geheel is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht heeft geoordeeld dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat vermogen verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten immers niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongelooftwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT